

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a [redacted] v právní věci

žalobce:

[redacted]
bytem [redacted]

zastoupeného [redacted], advokátem,
sídlem [redacted]

proti

žalovanému: **ministr vnitra**
sídlem [redacted]

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 2. 9. 2014, čj. KM-34-14/PK-2014

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru (dále též „žalovaný“) ze dne 2. 9. 2014, čj. KM-34-14/PK-2014 (dále též

„**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 10. 4. 2014, čj. KM-16-11/PK-2014 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“ či „**rozhodnutí o nepovolení obnovy**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím ministr vnitra podle § 192 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 361/2003 Sb.**“), zamítl žádost žalobce o obnovu řízení ve věci rozhodnutí rektora Policejní akademie České republiky ve věcech služebního poměru ze dne 11. 3. 2005, č. 11/2005, které nabylo právní moci ve spojení s rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 8. 6. 2010, čj. 90/2010, a opravným rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 25. 6. 2010, čj. 95/2010, a kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 186/1992 Sb.**“)
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozklad žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítl a Prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval předchozí průběh řízení, popsal důvody, o něž žalobce opíral podanou žádost o obnovu řízení, shrnul závěry uvedené v Prvostupňovém rozhodnutí a sumarizoval námitky, které žalobce v rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí vznesl.
5. Žalovaný na str. 6 – 7 Napadeného rozhodnutí obecně popsal institut obnovy řízení. Považoval za neodůvodněné posuzovat v rámci řízení o povolení obnovy řízení skutečnosti resp. žalobcem tvrzená procesní a formální pochybení správního orgánu, který vydal rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, tedy přezkoumávat zákonnost a odůvodněnost původního rozhodnutí. Stejně tak je v rámci tohoto řízení podle žalovaného irrelevantní posuzovat skutkové okolnosti z roku 2005, na něž žalobce vehementně a opakovaně odkazoval. Cílem řízení o povolení obnovy řízení je podle žalovaného výhradně posouzení, zda skutečnosti či důkazy dříve neznámé mohou, ve spojení s důkazy již provedenými, odůvodnit jiné, pro účastníka řízení příznivější rozhodnutí, než které bylo dříve vydáno. Pokud tedy byla Prvostupňovým rozhodnutím posuzována toliko otázka, zda existence nové skutečnosti, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl účastník řízení, jemuž je ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit, může odůvodnit jiné (pro účastníka řízení příznivější) rozhodnutí, než které bylo dříve vydáno, lze tento postup podle žalovaného považovat za postup *de lege artis*.
6. K námitkám nepřislušnosti ministra vnitra k vedení řízení o povolení obnovy řízení se žalovaný ztotožnil se závěry vyslovenými v Prvostupňovém rozhodnutí a uvedl, že s ohledem na neúplnost a neurčitost právní úpravy v zákoně č. 361/2003 Sb. je namíste subsidiárně použití zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), kdy podle § 100 odst. 2 věty poslední správního řádu o obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Uvedený postup v řízení o povolení obnovy řízení podle zákona č. 361/2003 Sb. podle žalovaného potvrzuje judikatura správních soudů, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 11/2012.

7. Žalovaný dále posuzoval, zda byly splněny podmínky povolení obnovy řízení dle ustanovení § 192 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., tedy zda vyšla najevo nová skutečnost, která existovala v době původního řízení a účastník řízení ji nemohl bez svého zavinění uplatnit, a současně zda by tato skutečnost mohla odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování. Konstatoval, že žalobce za novou skutečnost ve smyslu § 192 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003Sb. považoval skutečnosti vyplývající ze znaleckých posudků MUDr. P. K. a PhDr. K. [REDACTED] s tím, že závěry znaleckých posudků podle žalobce vyvolávají potřebu přehodnotit jeho jednání jak z hlediska míry zavinění, tak i z hlediska intenzity porušení služební přísahy. Žalovaný poznamenal, že znalecké posudky lze v obecné rovině považovat za novou skutečnost, která v době původního řízení neexistovala. V daném případě je ovšem podle žalovaného nutno vycházet nikoli ze znaleckého posudku jako takového, ale ze skutečností, které popisuje z hlediska odborného posouzení. Tyto skutečnosti sice v době původního řízení existovaly, avšak žalobci podle žalovaného nic nebránilo v tom, aby takové skutečnosti v době původního řízení uplatnil. Žalovaný doplnil, že jaká procesní práva využil a jakou procesní obranu zvolil v rámci původního řízení, bylo pouze věcí uvážení žalobce, a to i ve vztahu k pořízení znaleckých posudků, které žalobce uplatňuje nyní. Skutečnosti popsané v žalobcem předložených znaleckých posudcích (ani znalecké posudky samotné) proto nelze dle názoru žalovaného považovat za skutečnosti, které žalobce nemohl bez svého zavinění uplatnit v původním řízení.
8. Žalovaný doplnil, že posoudil též požadavek uplatněný žalobcem v rámci řízení vedeného ve věci propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie ČR podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., aby jeho psychický stav byl posouzen znalci s příslušným oprávněním, a to v souběhu s událostmi, které jsou žalobci kladeny za vinu. Rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru č. 90/2010 ze dne 8. 6. 2010 se podle žalovaného s touto otázkou vypořádalo konstatováním, že ze znaleckých posudků je zřejmé, že žalobce netrpí duševní poruchou. Opilost, ve které se nacházel, nebyla patologická či komplikovaná. Správní orgán správně v tomto směru uznal za dostatečná psychiatrická a psychologická vyšetření žalobce provedená v rámci trestního řízení. Závěr o vhodnosti postupu správního orgánu opřel žalovaný mj. o propouštěcí důvod, pro který bylo řízení ve věci služebního poměru zahájeno, tj. propuštění z důvodu porušení služební přísahy nebo služební povinnosti zvláště závažným způsobem. Validitu propouštěcího důvodu pak podle žalovaného potvrdilo i trestní řízení vedené vůči žalobci (dopustil se tří trestných činů v jednočinném souběhu a v přímém úmyslu a byl za toto jednání podle závěrů znaleckého posudku plně odpovědný). Z uvedených důvodů lze mít podle žalovaného za prokázané, že podmínky povolení obnovy řízení dle ustanovení § 192 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb. nebyly splněny.
9. Žalovaný shrnul, že v Prvostupňovém rozhodnutí bylo správně vyhodnoceno, že skutečnosti, které žalobce uvedl v žádosti o obnovu řízení, nejsou nové, dříve neznámé, které by nemohl žalobce v původním řízení uplatnit. Žalovaný považoval za nesporné, že zákonné důvody pro povolení obnovy řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru nebyly splněny.

III. Žaloba

10. Žalobce v podané žalobě popsal průběh řízení o žádosti o obnovu řízení ve věcech služebního poměru.

11. V rámci **prvního okruhu žalobních bodů** žalobce namítal nedostatek věcné příslušnosti ministra vnitra k rozhodnutí o žádosti žalobce o obnovu řízení ve věcech služebního poměru. Uvedl, že žádost o obnovu řízení podal k rektorovi Policejní akademie ČR jakožto služebnímu funkcionáři, který vydal meritorní rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru. Rektor následně dle vyrozumění čj. PA-00320-3/14 ze dne 14. 2. 2014 žádost o obnovu řízení ve věci služebního poměru postoupil ministru vnitra, když dle názoru rektora je ministr vnitra jako správní orgán, který rozhodoval v dané věci v posledním stupni, věcně příslušným správním orgánem pro rozhodnutí o žádosti.
12. Přestože rozhodnutí ministra vnitra o žádosti žalobce o obnovu řízení podle žalobce nezakládá nicotnost rozhodnutí ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu, má dle názoru žalobce tato skutečnost význam z hlediska vadného procesního postupu, jehož výsledkem bylo vydání Napadeného rozhodnutí. Dle názoru žalobce totiž není k řízení o žádosti o obnovu řízení v daném případě příslušným ministr vnitra jako odvolací orgán, ale rektor Policejní akademie ČR jakožto služební funkcionář, který rozhodoval ve věci samé.
13. Žalobce konstatoval, že řízení o obnově se rozpadá do dvou fází, a to jednak do fáze o povolení nebo nařízení obnovy řízení a jednak do fáze obnoveného řízení. Pokud jde o obnovené řízení, zákon č. 361/2003 Sb. v § 192 odst. 3 podle žalobce výslovně stanoví, že nové řízení ve věci provede služební funkcionář, který rozhodnutí vydal. Již ze samotné formulace uvedeného ustanovení je podle žalobce zřejmé, že zákonodárce měl v tomto případě na mysli správní orgán, který rozhodoval ve věci samé (tedy v daném případě vydal rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru) a nikoliv správní orgán rozhodující o opravném prostředku podaném proti takovému rozhodnutí. O tom, kdo rozhoduje o první fázi, tedy o samotném povolení obnovy, pak sice podle žalobce zákon č. 361/2003 Sb. neuvádí výslovně ničeho, nicméně z povahy věci, citovaného ustanovení zákona a též z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 4. 3. 2010, čj. 3 Ads 112/2009 - 53, či rozsudek ze dne 28. 3. 2014, čj. 4 Ads 125/2013 - 23) vyplývá, že prvostupňový správní orgán rozhoduje též o samotné žádosti o obnovu řízení ve věcech služebního poměru.
14. Podle žalobce nelze souhlasit s názorem žalovaného ohledně aplikace § 100 odst. 2 správního řádu, neboť institut obnovy řízení podle zákona č. 361/2003 Sb. je speciální úpravou definován poněkud odlišně od obecné úpravy podle správního řádu, přičemž odkaz na správní řád v této věci zákon č. 361/2003 Sb. výslovně neuvádí.
15. Vadným procesním postupem správního orgánu prvního stupně i žalovaného tak podle žalobce došlo v daném případě k vydání nezákonného rozhodnutí žalovaným, k porušení principu dvouinstančnosti řízení a tím i k porušení práva žalobce na spravedlivý proces.
16. Pod **druhým žalobním bodem** žalobce uvedl, že žalovaný zamítnutí žádosti žalobce o obnovu odůvodnil tím, že novou skutečností zakládající důvod obnovy řízení ve smyslu § 192 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb. jsou v daném případě skutečnosti vyplývající ze znaleckých posudků MUDr. P. K. a PhDr. K. [REDAKCE], přičemž dle žalovaného tyto skutečnosti v době původního řízení existovaly a žalobci nic nebránilo v tom, aby takové skutečnosti v době původního řízení uplatnil. Žalovaný se tedy podle žalobce zabýval v podstatě toliko otázkou, zda tyto skutečnosti mohl žalobce v původním řízení uplatnit, a dospěl k závěru, že žalobci v jejich uplatnění nic nebránilo. Uvedl-li v této souvislosti žalovaný, že bylo na uvážení žalobce, jakou procesní obranu zvolí (tedy například pořízení posudků, které uplatňuje v žádosti o obnovu řízení), nelze dle žalobce přehlédnout, že sám

žalovaný ve svém Prvostupňovém rozhodnutí současně poukázal na to, že se ve své podstatě nejedná o znalecké posudky podle správního řádu, neboť dle § 56 správního řádu může znalce ustanovit pouze správní orgán. Žalobce v tomto směru poukázal na to, že již ve svém podání podaném k ministru vnitra dne 16. 12. 2009 navrhoval posouzení svého duševního stavu ve vztahu k době, kdy se měl dopustit posuzovaného jednání, pro které byl ze služebního poměru propuštěn. Žalovaný přitom v rámci tehdejšího řízení návrhu žalobce na opatření znaleckých posudků nevyhověl, což odůvodnil v rozhodnutí č. 90/2010 ze dne 8. 6. 2010 tím, že podle psychiatrického znaleckého posudku opatřeného v trestním řízení vedeném proti žalobci tento duševní poruchou netrpí a opilost, ve které se nacházel, nebyla patologická či komplikovaná.

17. Žalobce s odkazem na uvedené namítal, že v názoru správního orgánu tedy převládají zásadní rozpory, kdy žalovaný z pohledu zamítnutí žádosti o obnovu řízení na jedné straně vytýká žalobci, že znalecké posudky, z nichž vyplývají skutečnosti, jež mohou být žalobci ku prospěchu, mohl předložit již v původním řízení, současně však zdůrazňuje, že znalecké posudky ve smyslu § 56 správního řádu může opatřit pouze správní orgán. Sám žalovaný tak přitom neučinil, ačkoliv žalobce opatření takových znaleckých posudků k důkazu v původním řízení navrhoval.
18. Žalovaný v řízení ve věci služebního poměru podle žalobce odkázal toliko obecně na znalecký posudek z oboru psychiatrie opatřený v trestním řízení vedeném proti žalobci, aniž by ovšem tento posudek jakkoliv konkretizoval, přestože dokonce sám uzavřel, že posudků z psychiatrie bylo ve vztahu k žalobci zpracováno v trestním řízení více. Žalobce doplnil, že žalovaný ve svém rozhodnutí jakožto odvolacího orgánu ve věci propuštění žalobce ze služebního poměru odkázal z důkazního hlediska na blíže nespecifikované znalecké posudky opatřené v trestním řízení, ačkoliv v době rozhodnutí rektora Policejní akademie ČR o propuštění žadatele ze služebního poměru žádné takové posudky neexistovaly a rozhodnutí rektora Policejní akademie ČR bylo opřeno výlučně o pouhé usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce, jak ostatně potvrdil i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí čj. 6 Ads 134/2012 - 47 ze dne 27. 2. 2013 o kasační stížnosti žalobce.
19. O lhostejném přístupu žalovaného k dané věci pak podle žalobce svědčí též jeho závěr v Napadeném rozhodnutí, podle něhož správní orgán v rámci řízení o propuštění ze služebního poměru „*správně uznal za dostatečná psychiatrická a psychologická vyšetření odvolatele provedená v rámci trestního řízení*“. Žalobce namítl, že i v rozkladu poukazoval na to, že v trestním řízení žádný psychologický posudek opatřen nebyl.
20. Postup žalovaného tak podle žalobce představuje porušení jedné z základních zásad správního řízení v případě výkonu veřejné moci správním orgánem, tedy zásadu vyhledávací vyjádřenou v § 3 ve spojení s § 2 správního řádu. Žalobce doplnil, že jestliže žalovaný sám uvádí, že předpokladem povolení obnovy řízení je nedostatečné zjištění nezbytných skutkových okolností, je třeba zdůraznit, že nedostatečná skutková zjištění, které mohla být žalobci ku prospěchu, lze přičítat především žalovanému a prvostupňovému správnímu orgánu a nikoliv žalobci.
21. Žalobce namítl, že z pohledu důvodu obnovy podle § 192 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb. tak ze znaleckých posudků opatřených žalobcem a přiložených k žádosti o obnovu řízení vyplývají skutečnosti, které existovaly v době původního řízení a které nemohl žalobce, jemuž jsou ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit.

22. Doplnil, že pokud je rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru podle žalovaného opřeno z důkazního hlediska o (blíže nespecifikované) znalecké posudky opatřené v trestním řízení vedeném proti žalobci, pak znalecké posudky, na nichž žalobce založil svoji žádost o obnovu řízení, jsou též způsobilé prokázat, že se rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru opírá o nepravdivé důkazy, a tyto znalecké posudky jsou tedy důvodem obnovy řízení ve smyslu § 192 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2003 Sb.
23. Žalobce v tomto směru rozvedl, že z posudků opatřených v trestním řízení má dle názoru žalovaného vyplývat, že žalobce netrpěl duševní chorobou a že opilost, ve které se žalobce nacházel, nebyla patologická či komplikovaná. Žalobce z hlediska významu uplatněných důvodů obnovy řízení a nedostatků ve skutkových zjištěních v řízení ve věci služebního poměru poukázal na závěry vyplývající ze znaleckých posudků, o něž je žádost o obnovu řízení opřena, tj. ze znaleckého posudku poř. č. 1714 ze dne 2. 12. 2013 vypracovaného soudním znalcem z oboru zdravotnictví, oddělení psychiatrie, [REDAKCE] K., CSc., a ze souvisejícího znaleckého posudku [REDAKCE] poř. č. 678 ze dne 27. 7. 2007 z oboru zdravotnictví, oddělení psychologie, z nichž žalobce v podané žalobě citoval.
24. Žalobce měl s ohledem na závěry žalovaného v rozhodnutí ve věci služebního poměru za to, že je ve srovnání s citovanými nálezy soudních znalců nepochybné, že výsledky znaleckého zkoumání žalobce mohou být žalobci ku prospěchu, vedou k závěrům o nepravdivosti důkazů opatřených v trestním řízení a nutně vyvolávají potřebu přehodnotit jednání žalobce služebním funkcionářem jak z hlediska míry zavinění, tak i z hlediska intenzity porušení služební přísahy.
25. Žalobce přitom nesouhlasil s názorem žalovaného, že pravdivost důkazů opatřených v trestním řízení, které byly použity i v řízení o propuštění ze služebního poměru, potvrdil odsuzující rozsudek. V této souvislosti žalobce namítl, že řízení ve věcech služebního poměru a trestní řízení jsou dva zcela samostatné procesy, přičemž to, že žalobce neusiloval o obnovu trestního řízení, neznamená bez dalšího, že by se tím vzdával jakýchkoliv svých práv účastníka řízení ve věcech služebního poměru.
26. Žalobce shrnul, že s ohledem na uvedené důvody je dán důvod pro obnovu řízení podle § 192 odst. 1 písm. a) a písm. c) zákona č. 361/2003 Sb., neboť vyšla najevo nová skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou žalobce, jemuž je ku prospěchu, nemohl bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit a současně vyšlo najevo, že předchozí rozhodnutí bylo založeno na nepravdivých důkazech a tato skutečnost je přitom způsobilá přivodit jiné (pro žalobce příznivější) rozhodnutí ve věci.

IV. Vyjádření žalovaného

27. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 22. 12. 2014 k námitkám vzneseným v rámci **prvního žalobního bodu** uvedl, že se s touto námitkou vypořádal v Napadeném rozhodnutí, na které poukázal. K námitce, že nelze souhlasit s názorem žalovaného ohledně aplikace ustanovení § 100 odst. 2 správního řádu, neboť institut obnovy řízení podle zákona č. 361/2003 Sb. je speciální úpravou definován poněkud odlišně od obecné úpravy podle správního řádu, přičemž odkaz na správní řád v této věci zákon č. 361/2003 Sb. výslovně neuvádí, žalovaný odkázal na judikaturu správních soudů, z níž podle žalovaného vyplývá, že subsidiární použití správního řádu je přípustné (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2012, čj. 4 Ads 153/2011 - 75).

28. K námitkám vzneseným v rámci **druhého žalobního bodu** žalovaný konstatoval, že žádost o obnovu řízení byla zamítnuta, jelikož skutečnosti uvedené ve znaleckých posudcích existovaly v původním řízení a jejich uplatnění v původním řízení žalobci nic nebránilo. Žalovaný zdůraznil, že rozhodnutí ministra vnitra č. 90/2010 ze dne 8. 6. 2010 o odvolání žalobce proti rozhodnutí rektora Policejní akademie České republiky ve věcech služebního poměru č. 11/2005 ze dne 11. 3. 2005 bylo přezkoumáno Městským soudem v Praze, Nejvyšším správním soudem i Ústavním soudem České republiky a nebylo shledáno nezákonným, a to ani z hlediska postupu odvolacího orgánu ohledně návrhu žalobce na opatření znaleckých posudků.

V. Replika žalobce

29. Žalobce v podané replice ze dne 11. 2. 2015 setrval na své žalobní argumentaci.
30. Žalobce uvedl, že v otázce propuštění o služebního poměru nebyly výsledky řízení tak jednoznačné, jak by se mohlo zdát z vyjádření žalovaného, neboť konečnému rozhodnutí ve správním řízení a správním řízení soudním předcházela další dvě řízení o správní žalobě (včetně řízení o kasační stížnosti), v nichž byl naopak úspěšný žalobce. Teprve „na třetí pokus“ se žalovanému podařilo podle žalobce vytvořit takové odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, které bylo dle názoru správního soudu vůbec možné považovat za konformní se samotným výrokem.
31. Žalobce upozornil, že předmětem projednáváné správní žaloby není přezkum rozhodnutí o propuštění žalobce za služebního poměru, ale přezkum rozhodnutí o žádosti žalobce o obnovu tohoto řízení. Tu přitom žalobce opírá o skutečnosti, které jsou dle něho nepochybně nové a jednoznačně vyplývají ze znaleckých posudků, jejichž opatření, resp. vyšetření svého duševního stavu ve vztahu k době spáchání inkriminovaného jednání, ostatně žalobce navrhoval již ve svém podání k ministru vnitra dne 16. 12. 2009 v rámci odvolání proti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru.
32. Poukazuje-li žalovaný na to, žalobci nic nebránilo v tom, aby znalecké posudky opatřil sám již v řízení o propuštění ze služebního poměru, nelze dle žalobce přehlédnout, že žalovaný by takto opatřené posudky zjevně jako relevantní důkaz neuznal, když konstatuje, že znalecké posudky ve smyslu § 56 správního řádu může opatřit pouze správní orgán. Žalobce doplnil, že i přes tuto skutečnost to paradoxně mohl být (a byl) právě psychický stav žalobce vyvolaný posttraumatickou psychickou poruchou, který mu bránil účinně se hájit a opatřit „znalecké posudky“ již v řízení o propuštění ze služebního poměru probíhajícího před správním orgánem prvního stupně. Jediným podkladem pro rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru tak podle žalobce bylo (jak ostatně konstatoval i Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti žalobce) výlučně usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání žalobce.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

33. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (soud jejich souhlas v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumoval).

34. V obecné rovině soud předem vlastního vypořádání žalobních námitek předesílá, že přípustnost žaloby proti Napadenému rozhodnutí, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí, kterým nebylo vyhověno jeho žádosti o povolení obnovy řízení dle § 192 zákona č. 361/2003 Sb., vyplývá z ustálené rozhodovací praxe správních soudů (srov. např. závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, čj. 1 As 21/2010 - 65, publ. pod č. 2838/2013 Sb. NSS a navazující judikaturu).
35. V logice uspořádání žalobních bodů zdejší soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce v rámci **prvního žalobního bodu** namítal nezákonnost Prvostupňového rozhodnutí z důvodu jeho vydání věcně nepřislušným orgánem.
36. Zdejší soud shrnuje, že žalobce v tomto směru namítal, že zatímco v případě obnoveného řízení, zákon č. 361/2003 Sb. v § 192 odst. 3 výslovně stanoví, že nové řízení ve věci provede služební funkcionář, který rozhodnutí vydal (tj. správní orgán prvního stupně), o tom, kdo rozhoduje o první fázi, tedy o samotném povolení obnovy, však zákon č. 361/2003 Sb. mlčí. Žalobce přitom z povahy věci, citovaného ustanovení zákona a též z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 4. 3. 2010, čj. 3 Ads 112/2009 - 53, či rozsudek ze dne 28. 3. 2014, čj. 4 Ads 125/2013 - 23) dovozoval, že správní orgán prvního stupně rozhoduje též o samotné žádosti o obnovu řízení ve věcech služebního poměru. Žalobce přitom nesouhlasil s názorem žalovaného ohledně aplikace § 100 odst. 2 správního řádu s tím, že institut obnovy řízení podle zákona č. 361/2003 Sb. je speciální úpravou definován poněkud odlišně od obecné úpravy podle správního řádu, přičemž odkaz na správní řád v této věci zákon č. 361/2003 Sb. výslovně neuvádí.
37. Soud konstatuje, že podle § 2 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. platí, že „*ve věcech služebního poměru příslušníků Policie České republiky povolaných k plnění úkolů v Ministerstvu vnitra (dále jen "ministerstvo")⁴ a příslušníků zařazených v Policejní akademii České republiky (dále jen "policejní akademie") jedná a rozhoduje ministr vnitra. V rozsahu jím stanoveném může ve věcech služebního poměru příslušníků povolaných k plnění úkolů v ministerstvu jednat a rozhodovat vedoucí organizační části ministerstva a ve věcech služebního poměru příslušníků zařazených v policejní akademii rektor policejní akademie*“.
38. Podle § 190 odst. 6 tohoto zákona pak platí, že „*odvolacím orgánem je služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal. Jde-li o rozhodnutí ředitele školy, je odvolacím orgánem ministerstvo, a jde-li o rozhodnutí vedoucího organizační části ministerstva nebo rektora policejní akademie, je odvolacím orgánem ministr vnitra*“.
39. Soud dále připomíná, že podle § 192 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. platí, že „*řízení, které je ukončeno rozhodnutím, jež nabylo právní moci, se na žádost účastníka obnoví, jestliže*
- a) *vyšla najevo nová skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl účastník, jemuž je ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit,*
 - b) *rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak, nebo*
 - c) *rozhodnutí se opírá o důkaz, o němž se zjistilo, že je nepravdivý,*
a tato skutečnost může mít podstatný vliv na obsah rozhodnutí“.

40. Podle § 192 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. pak platí, že „*účastník může podat žádost o obnovu řízení do 90 dnů ode dne, kdy se o některém důvodu uvedeném v odstavci 1 dozvěděl, nejpozději do 4 let ode dne nabytí právní moci rozhodnutí*“.

41. Z odst. 3 uvedeného ustanovení se pak podává, že „*nové řízení ve věci provede služební funkcionář, který rozhodnutí vydal*“.
42. Podle § 100 odst. 2 věty poslední správního řádu pak platí, že „*o obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni*“
43. Soud podotýká, že Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně potvrdil, že i v řízení o obnově řízení podle zákona č. 361/2003 Sb. lze rozlišit dvě fáze obnovy řízení, jednak řízení o povolení obnovy řízení (*iudicium rescindens*), jednak řízení obnovené (*iudicium rescissorium*). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 5. 2012, čj. 6 Ads 11/2012 - 36, vysvětlil, že uvedený závěr vyplývá z dikce § 192 zákona č. 361/2003 Sb., který v odst. 1 stanoví podmínky pro obnovení řízení (srov. dikci „*řízení...se na žádost účastníka obnoví, jestliže ...*“), přičemž současně v odst. 3 stanoví, kdo provede obnovené řízení (srov. dikci „*nové řízení ve věci provede ...*“).
44. Mezi účastníky je sporné, zda je k rozhodování o žádosti o obnovu řízení podané podle § 192 zákona č. 361/2003 Sb. příslušný služební funkcionář, který rozhodl v řízení, jež má být k žádosti obnoven, v posledním stupni, nebo zda je příslušným správním orgánem služební funkcionář, který ve věci rozhodl v prvním stupni.
45. Městský soud především podotýká, že z ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. jednoznačně vyplývá, že ve (všech) věcech služebního poměru příslušníků Policie České republiky zařazených v Policejní akademii České republiky jedná a rozhoduje ministr vnitra. Toto obecné pravidlo přitom nerozlišuje mezi rozhodováním v řízení v prvním stupni a rozhodováním o řádných či mimořádných opravných prostředcích. Uvedené pravidlo počítá toliko s jedinou výjimkou, dle níž může v rozsahu stanoveném ministrem vnitra ve věcech služebního poměru příslušníků zařazených v policejní akademii rozhodovat rektor policejní akademie.
46. Mezi účastníky řízení přitom nebylo podle soudu sporným, že ministr vnitra nepřenesl v návaznosti na ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. interním pokynem či jiným opatřením na rektora policejní akademie příslušnost rozhodovat ve věci žádosti o povolení obnovy řízení, v němž byl příslušník Policie ČR zařazený v Policejní akademii ČR propuštěn ze služebního poměru. Žalobce v tomto směru ve vztahu k řízení o povolení obnovy žádné námitky poukazující na naplnění výjimky z obecného pravidla zakládajícího příslušnost ministra vnitra rozhodovat ve všech věcech služebního poměru příslušníků Policie ČR zařazených v Policejní akademii ČR nevznášel a nenamítal, že by byl takový interní pokyn či jiné opatření ve vztahu k řízení o žádosti o povolení obnovy podle § 192 zákona č. 361/2003 Sb. ministrem vnitra vydán.
47. Závěr o příslušnosti ministra vnitra k rozhodnutí o žádosti žalobce o obnovu řízení ve věci služebního poměru nicméně podle přesvědčení soudu plyne rovněž z obecných pravidel určení příslušnosti v řízení o žádosti o povolení obnovy řízení.
48. Městský soud v Praze přisvědčuje žalobci, že zatímco příslušnost k rozhodování ve vlastním obnoveném řízení je zvláštní právní úpravou, konkrétně ustanovením § 192 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb. řešena jednoznačně, otázku příslušnosti k rozhodování o samotné žádosti o obnovu řízení zákon č. 361/2003 Sb. výslovně neřeší.
49. Soud však již nesdílí přesvědčení žalobce, že by za dané situace bylo vyloučeno přihlédnout k ustáleným judikatorním závěrům Nejvyššího správního soudu aprobujícím subsidiární aplikaci ustanovení správního řádu v řízeních ve věcech služebního poměru. Soud v této

souvislosti poukazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, která subsidiární užití správního řádu ve věcech upravených zákonem č. 361/2003 Sb. naopak připouští.

50. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 9. 2011, čj. 3 Ads 79/2011 - 62, v tomto směru připomněl, že „*správní řízení je postup správního orgánu, jehož cílem je vydat správní akt schopný založit, změnit nebo zrušit práva a povinnosti osob, nebo je autoritativně stvrdit. Správní řízení je upraveno jednak obecným právním předpisem, kterým je zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a jednak zvláštními, složkovými právními předpisy, které obsahují zvláštní pravidla správního řízení a modifikují tak obecnou úpravu správního řízení. Za správní řízení je tedy třeba považovat jak řízení podle správního řádu, tak i řízení podle zvláštních zákonů. V tomto směru je totiž zcela nerozhodné, zda příslušný postup správního orgánu je upraven obecným předpisem (správním řádem) nebo zvláštním (speciálním) předpisem. ... V této souvislosti je zároveň nezbytné připomenout, že mezi obecnou úpravou správního řízení (správním řádem) a mezi zvláštními, speciálními právními předpisy je vztah subsidiarity, v jehož důsledku se obecný předpis (správní řád) použije jen tehdy, pokud není ve zvláštním předpise stanoveno jinak (§ 1 odst. 2 správního řádu). Správní řád se tak podpůrně (subsidiárně) použije mimo jiné také v případě, že zvláštní právní předpis na správní řád výslovně neodkazuje. Je-li přitom ve zvláštním předpise obsažena příslušná právní úprava, avšak některý procesní institut v něm není náležitě upraven, použije se správní řád podpůrně (subsidiárně) v rozsahu neupraveného institutu. Zákon o služebním poměru neobsahuje ustanovení, které by odkazovalo na podpůrné použití správního řádu či obecných předpisů o správním řízení, avšak na druhé straně neobsahuje ani ustanovení vylučující použití správního řádu. Podle § 170 tohoto zákona v řízení ve věcech služebního poměru „rozhoduje o právech nebo povinnostech účastníků“, přičemž služební funkcionář v něm vystupuje v pozici správního orgánu ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ačkoliv zákon o služebním poměru obsahuje v části XII. poměrně autonomní úpravu řízení ve věcech služebního poměru, není tato úprava ani zdaleka komplexní. Nelze zde proto vyloučit podpůrné použití správního řádu na základě ustanovení § 1 odst. 2, které zakládá subsidiaritu správního řádu v těch správních procesech, kde zvláštní zákon nestanoví jiný postup“.*
51. Shodný právní názor, podle něhož se v řízeních ve věcech služebního poměru vedených podle zákona č. 361/2003 Sb. subsidiárně použije správní řád, byl vysloven rovněž např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2012, čj. 4 Ads 153/2011 - 75.
52. Soud má za to, že úpravu institutu obnovy řízení v zákoně č. 361/2003 Sb. nelze považovat za natolik komplexní, aby bylo vyloučeno za situace, kdy zákon č. 361/2003 Sb. sice počítá s řízením o povolení obnovy, avšak neobsahuje explicitní úpravu příslušnosti k rozhodování o této žádosti, vyloučeno aplikovat obecné ustanovení § 100 odst. 2 věty poslední správního řádu, dle kterého je k rozhodování o žádosti o povolení obnovy příslušný správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.
53. Uvedený závěr přitom nijak nevybočuje z východisek právní úpravy obnovy řízení dle § 192 zákona č. 361/2003 Sb., neboť, jak bylo uvedeno výše, předmětné ustanovení počítá s tím, že samotné obnovené řízení poté, co je vyhověno žádosti o povolení obnovy, provede služební funkcionář, který původní rozhodnutí vydal. Pravidlo o věcné příslušnosti ve věci obnoveného řízení tedy odpovídá obecnému subsidiárnímu pravidlu upravenému v § 102 odst. 1 správního řádu. I s ohledem na tuto skutečnost není podle přesvědčení soudu důvodu odchylovat se od obecného pravidla i v případě řízení o povolení obnovy.

54. S ohledem na to, že Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno služebním funkcionářem, který ve věci propuštění žalobce ze služebního poměru rozhodl v posledním stupni, tedy nelze Prvostupňové rozhodnutí a zprostředkovaně ani Napadené rozhodnutí považovat za nezákonná z důvodu vydání rozhodnutí věcně nepřislušným orgánem. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s ustanovením § 100 odst. 2 věty poslední správního řádu, které je možno v souladu s výše uvedenými závěry subsidiárně aplikovat i na půdorysu nekomplexní právní úpravy mimořádného opravného prostředku obnovy řízení dle § 192 zákona č. 361/2003 Sb.
55. Žalobci nelze s ohledem na výše vyložené důvody přisvědčit v jeho obecné a nijak nerozvedené námitce, že by opačný závěr vyplýval „z podstaty věci“ či přímo z předmětného ustanovení § 192 zákona č. 361/2003 Sb. Pokud pak žalobce poukazoval na to, že závěr o věcné příslušnosti správního orgánu prvního stupně vyplývá ze závěrů vyslovených v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2010, čj. 3 Ads 112/2009 - 53, či ze dne 28. 3. 2014, čj. 4 Ads 125/2013 - 23, nemá jeho námitka v uvedených rozhodnutích Nejvyššího správního soudu oporu. V žádném z těchto rozhodnutí nebyla se zřetelem k rozsahu přezkumu vyplývajícímu v souladu s dispoziční zásadou z uplatněných stížných důvodů právní otázka příslušnosti k rozhodování o žádosti o povolení obnovy výslovně řešena. Ani jeden z uvedených rozsudků rovněž nebyl vydán na takovém skutkovém půdorysu, kde by byl příslušník Policie ČR zařazen v Policejní akademii ČR. Soud nadto doplňuje, že žalobcem implikovaný závěr, že by příslušným orgánem k rozhodnutí o žádosti byl služební funkcionář prvního stupně, z prvního (není zřejmé, zda bylo podáno odvolání proti původnímu rozhodnutí v řízení ve věcech služebního poměru, tj. není zřejmé, zda orgán, který rozhodoval o žádosti o obnovu, předtím ve vlastním řízení rozhodl v posledním stupni) ani z druhého z žalobcem namítaných rozsudků (o žádosti o obnovu rozhodoval orgán, který v samotném řízení rozhodl v posledním stupni) v žádném ohledu nevyplývá.
56. Soud pro úplnost nad rámec nezbytného odůvodnění uvádí, že v daném ohledu nejde o případ, kde by byla aplikovatelnost správního řádu vyloučena z důvodů, které Nejvyšší správní soud dovodil v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, čj. 1 As 425/2017 - 26, kde soud vyložil, proč nelze na půdorysu řízení ve věcech služebního poměru uvažovat o možnosti nařídit obnovu řízení *ex officio* a v tomto rozsahu subsidiárně aplikovat úpravu obnovy řízení coby rovněž mimořádného dozorčího prostředku ochrany práv ve správním řádu.
57. Lze tedy shrnout, že Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. ministrem vnitra, přičemž žádný z účastníků řízení netvrdil a soud ani z obsahu správního spisu netvrdil, že by v daném ohledu ministr vnitra přenesl svou pravomoc a příslušnost vyplývající z uvedeného ustanovení ve věci rozhodování o žádosti o povolení obnovy na rektora Policejní akademie ČR. Soud přitom výše rovněž vyložil, že rektor by nebyl k rozhodování o žádosti žalobce o obnovu řízení příslušný ani s přihlédnutím k subsidiární aplikaci úpravy obsažené ve správním řádu, která v tomto ohledu podle soudu není vyloučena.
58. Z uvedených důvodů soud námitce nezákonnosti Napadeného a Prvostupňového rozhodnutí spočívající ve vydání Prvostupňového rozhodnutí nepřislušným správním orgánem nevyhověl.

59. Soud dále přistoupil k posouzení důvodnosti námitek vznesených žalobcem pod **druhým žalobním bodem** týkajícím se samotného naplnění podmínek pro povolení obnovy podle § 192 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 361/2003 Sb.
60. Žalobce v podané žalobě v tomto směru namítal, že byl ve věci dán důvod pro obnovu řízení podle § 192 odst. 1 písm. a) a písm. c) zákona č. 361/2003 Sb., neboť vyšla najevo nová skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou žalobce, jemuž je ku prospěchu, nemohl bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit a současně vyšlo najevo, že předchozí rozhodnutí bylo založeno na nepravdivých důkazech a tato skutečnost je přitom způsobilá přivodit jiné (pro žalobce příznivější) rozhodnutí ve věci. Žalobce měl za to, že z pohledu důvodu obnovy podle § 192 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb. ze znaleckých posudků opatřených žalobcem a přiložených k žádosti o obnovu řízení vyplývají skutečnosti, které existovaly v době původního řízení a které nemohl žalobce, jemuž jsou ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit. Zpochybňoval přitom závěr žalovaného, podle něhož žalobce mohl znalecké posudky, z nichž vyplývají skutečnosti, jež mohou být žalobci ku prospěchu, předložit již v původním řízení, a poukazoval na to, že žalovaný v původním řízení žalobcem navrhované znalecké posudky ve smyslu § 56 správního řádu neopatřil, ačkoliv žalobce opatření takových znaleckých posudků k důkazu v původním řízení navrhoval. Žalobce pak měl rovněž za to, že pokud je rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru podle žalovaného opřeno z důkazního hlediska o (blíže nespecifikované) znalecké posudky opatřené v trestním řízení vedeném proti žalobci, pak znalecké posudky, na nichž žalobce založil svoji žádost o obnovu řízení, jsou též způsobilé prokázat, že se rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru opírá o nepravdivé důkazy, a tyto znalecké posudky jsou tedy důvodem obnovy řízení ve smyslu § 192 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2003 Sb.
61. Soud podotýká, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem prolamujícím účinek právní moci rozhodnutí. Okamžik právní moci je přitom důležitým momentem z hlediska právní jistoty a stability všech subjektů veřejné správy. Smyslem a účelem obnovy řízení je umožnit zvrácení pravomocného rozhodnutí, které založilo nebo závazně určilo svým adresátům práva a povinnosti, a nahradit je rozhodnutím novým. Obnova řízení tedy ze své povahy bude vždy zásadním zásahem do právní jistoty; do pravomocného rozhodnutí je proto možno zasáhnout jen za zcela mimořádných a zákonem striktně specifikovaných podmínek.
62. Z uvedených důvodů je užití mimořádného opravného prostředku obnovy řízení omezeno na poměrně úzce vymezené případy taxativně stanovené zákonem, v daném případě v § 192 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. Teprve za splnění zákonem stanovených podmínek má účastník řízení právní nárok na povolení obnovy řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, čj. 4 Ads 125/2013 - 23).
63. Při rozhodování o žádosti o povolení obnovy řízení zkoumá správní orgán jen to, zda je v dané věci splněna některá z alternativně uvedených podmínek, a současně posuzuje, zda nové skutečnosti mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování (v dikci ustanovení § 192 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. zda tyto skutečnosti mohou mít podstatný vliv na rozhodnutí v původním řízení).
64. Tyto meze rozhodování správního orgánu se pak nutně promítají i do prezkumné činnosti soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci obnovy řízení.

65. Soud dále podotýká, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „*citované ustanovení slouží k odstranění nedostatků ve zjištění skutkového stavu, které byly způsobeny tím, že nebyly známy všechny skutečnosti a důkazy nutné pro náležité posouzení věci. Při uplatnění tohoto důvodu obnovy řízení je tedy nutné označit skutečnosti a důkazy, které existovaly již v době původního správního řízení, avšak byly správním orgánům neznámé, a které by vedly k takovému zjištění stavu věci, jež by vzbudilo pochybnost o správnosti pravomocného rozhodnutí*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, čj. 6 As 39/2009 - 74, publikovaný pod č. 2144/2010 Sb. NSS). Toto rozhodnutí bylo sice vydáno ve vztahu k obnově řízení podle správního řádu, nicméně jeho závěry jsou použitelné i pro řízení o obnově řízení podle zákona č. 361/2003 Sb., jak Nejvyšší správní soud potvrdil např. v rozsudku ze dne 28. 3. 2014, čj. 4 Ads 125/2013 - 23.
66. Rovněž podle ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu obnova řízení představuje průlom do principu nezměnitelnosti a závaznosti vydaných rozhodnutí. Jejím účelem je odstranit nedostatky ve skutkových zjištěních pravomocného rozhodnutí v případech, kdy tyto vady vyšly najevo až po právní moci původního rozhodnutí. V řízení o povolení obnovy se nepřezkoumává zákonnost a odůvodněnost původního rozhodnutí, ale je nutné posoudit otázku, zda nové skutečnosti či důkazy dříve neznámé ve spojení s důkazy již provedenými mohou odůvodnit jiné (účastníkovi příznivější) rozhodnutí, než které bylo dříve vydáno (srov. nález sp. zn. III. ÚS 3386/09 ze dne 29. 7. 2010; obdobně srov. rozhodnutí zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, čj. Konf 65/2010 - 21, publikované pod č. 2499/2011 Sb. NSS).
67. Nejvyšší správní soud ve shodě s právním názorem žalovaného shledal, že žádný z žalobcem uplatněných důvodů pro obnovu řízení neodpovídá požadavkům ustanovení § 192 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., neboť se nejedná o skutečnosti, které žalobce, jemuž je ku prospěchu, nemohl bez svého zavinění v původním řízení uplatnit.
68. Soud zdůrazňuje, že žalobce opíral podanou žádost o obnovu řízení o skutečnosti týkající se jeho psychického stavu v době, kdy se žalobce dopustil jednání, které bylo důvodem propuštění ze služebního poměru, tj. v roce 2005. Tyto skutkové okolnosti přitom byly v původním řízení zkoumány a na jejich posouzení bylo založeno původní meritorní rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru.
69. Soud nepřehlédl, že žalobce již v rámci vlastního řízení ve věci propuštění ze služebního poměru v podání ze dne 16. 12. 2009 navrhoval, aby byl jeho psychický stav posouzen znalci, a to v souběhu s událostmi, které byly žalobci kladeny za vinu.
70. Žalovaný se jako služební funkcionář příslušný k rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru s předmětným návrhem v odůvodnění rozhodnutí ze dne 8. 6. 2010, čj. 90/2010, vypořádal a vysvětlil důvody, pro které přisvědčil postupu služebního funkcionáře prvního stupně při zjišťování skutkového stavu, a pro které nebylo dle jeho přesvědčení další zjišťování okolností týkajícího se psychického stavu v dané věci potřebné.
71. Uvedené závěry přitom obstály v rámci navazujícího soudního přezkumu před správními soudy (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2012, čj. 5 Ad 17/2010 - 71, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012 - 47). Nepřípustný zásah do ústavně zaručených práv žalobce pak při posouzení předmětné věci

neshledal ani Ústavní soud (usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2013, sp. zn. III. ÚS 1666/13).

72. Podle Městského soudu v Praze nelze se zřetelem ke shora popsaným judikatorním východiskům připustit, aby žalobce prostřednictvím mimořádného opravného prostředku v podobě žádosti o obnovu řízení usiloval o přezkum zákonnosti původního rozhodnutí co do jeho skutkových závěrů. Je zřejmé, že žalobce ve svém důsledku podanou žádostí zamýšlel obejít závěr správních orgánů, které v původním řízení nevyhověly jeho návrhům na doplnění dokazování. K tomu však v souladu s dříve uvedeným institut obnovy řízení neslouží.
73. Žalobci podle přesvědčení soudu nic nebránilo, aby si již v průběhu původního řízení, nejpozději pak v době, kdy sám v podání ze dne 16. 12. 2009 navrhoval doplnění skutkových zjištění, nechal zpracovat a předložil podklady, které k prokazování skutkových okolností předložil spolu s žádostí o obnovu řízení.
74. V tomto ohledu je tedy třeba přisvědčit žalovanému, že není dán předpoklad vyplývající z § 192 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., neboť v daném případě nelze hovořit o tom, že by najevo vyšla nová skutečnost, kterou žalobce nemohl bez svého zavinění v původním řízení uplatnit.
75. Jednak platí, že žalobce na předmětné skutkové okolnosti již v původním řízení poukázal a uplatnil v tomto směru návrh na provedení důkazu prostřednictvím znaleckého posudku (viz výše). Současně mu skutečně nic nebránilo v tom, aby z procesní opatrnosti, pro případ, že jeho procesnímu návrhu nebude vyhověno, převzal v tomto směru procesní iniciativu a sám nechal takové znalecké posudky zpracovat a v řízení předložil. Jak bylo zdůrazněno výše, žalobce však není oprávněn prostřednictvím institutu obnovy řízení obcházet přezkum zákonnosti rozhodnutí v původním řízení, v němž správní orgány návrhu na doplnění dokazování žalobce nevyhověly.
76. Závěry žalovaného přitom nejsou podle soudu rozporné. Soud v tomto směru doplňuje, že argument žalobce brojící proti závěru žalovaného stran poukazu na § 56 správního řádu je irelevantní. Skutečnost, že žalovaný v původním řízení nevyhověl návrhu na doplnění dokazování prostřednictvím znaleckého posudku, není pro posouzení zákonnosti rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení rozhodná. Žalovaný přitom správně poukázal na to, že žalobci nic nebránilo předložit nyní obstarané důkazy v původním řízení. Na tom nic nemění ani poukaz žalovaného na § 56 správního řádu. Pokud by byl býval žalobce uvedené důkazy předložil v původním řízení, byly by správní orgány zajisté povinny se s jejich obsahem vypořádat způsobem odpovídajícím ustálené rozhodovací praxi správních soudů k předkládání tzv. účastnických znaleckých posudků ve správním řízení.
77. Podle stanoviska soudu tedy bylo toliko věcí procesní strategie žalobce, zda žalobce nyní předkládané důkazní prostředky nechá zpracovat a předloží v původním řízení. Soudu přitom nepřísluší posuzovat důvody, pro které žalobce na předložení takových důkazních prostředků v původním řízení rezignoval.
78. Nad rámec uvedených důvodů pak soud doplňuje, že jeden z nyní žalobcem předkládaných posudků je dokonce datován rokem 2007, tj. byl zpracován v době, kdy původní řízení probíhalo, a žalobci tedy jistě nic nebránilo předložit předmětný důkazní prostředek např. spolu s podáním ze dne 16. 12. 2009, v němž činil shora uvedený procesní návrh.

79. Pokud pak žalobce namítal pochybení žalovaného, který dle žalobce v řízení ve věci služebního poměru odkázal toliko obecně na znalecký posudek z oboru psychiatrie opatřený v trestním řízení vedeném proti žalobci, aniž by ovšem tento posudek jakkoliv konkretizoval, resp. v rozhodnutí o odvolání ve věci propuštění ze služebního poměru odkázal na blíže nespecifikované znalecké posudky opatřené v trestním řízení, nemohly tyto žalobní námitky na výše uvedených závěrech ničeho změnit. Soud s odkazem na výše rekapitulované závěry podotýká, že soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí nepřezkoumává zákonnost a odůvodněnost původního rozhodnutí. Nadto je třeba v obecné rovině doplnit, že žalobce podobné námitky neúspěšně vznášel již v rámci navazujícího soudního přezkumu rozhodnutí vydaných v původním řízení.
80. Co se týče důvodu obnovy řízení podle § 192 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2003 Sb., soud již toliko stručně poznamenává, že obsah nově předkládaných posudků nemůže sám o sobě založit závěr o tom, že by důkazy, o něž bylo opřeno meritorní rozhodnutí v původním řízení, nebyly pravdivé. Žalobce ostatně v tomto směru ani netvrdí, že by konkrétní závěry obsažené v nově předkládaných posudcích vylučovaly pravdivost konkrétních závěrů vyplývajících z konkrétních podkladů shromážděných v původním řízení. Ani samotné znalecké posudky se pak vůči žádným konkrétním podkladům, ani z nich vyplývajícím závěrům, nevymezují.
81. Soud proto uzavírá, že Napadené rozhodnutí ani Prvostupňové rozhodnutí nejsou zatížena vadou nesprávného posouzení otázky aplikace § 192 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 361/2003 Sb. Námitky vznesené žalobcem pod druhým okruhem žalobních bodů neshledal soud opodstatněnými.
82. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
83. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDACTED]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. prosince 2018

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu